

Arrest

nr. 301 667 van 16 februari 2024
in de zaak RvV X / II

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. DAGYARAN
Dageraadstraat 44
1000 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE II^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 13 juli 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 juni 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 december 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 februari 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN *loco* advocaat D. DAGYARAN en van attaché E. GUSSÉ, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekende partij komt op 18 oktober 2021 aan in België. Zij dient op 19 oktober 2021 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 8 juni 2023 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"WEIGERING VAN DE VLUCHTELINGENSTATUS EN WEIGERING VAN DE SUBSIDIAIRE BESCHERMINGSSTATUS

(..)

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen heeft u de Afghaanse nationaliteit en bent u geboren in Biakhel, in het Khogyani district in de provincie Nangarhar. U bent Pashtoun, soennitisch moslim en ongehuwd. U bent tot de achtste graad naar school gegaan maar verklaart niet te kunnen lezen en schrijven. U werkte in de landbouw en daarnaast ook als kleermaker.

U heeft twee oudere broers genaamd Z. (..) en K. (..) en zij zijn respectievelijk 33 of 34 jaar oud en 22 of 23 jaar oud. Zij waren allebei aangesloten bij het leger. Z. (..) was soldaat, gestationeerd in Kabul, en was onder andere verantwoordelijk voor het escorteren van militaire konvooien. Ook K. (..) was soldaat en was gestationeerd in Helmand.

Uw grootvader werd op een dag aangesproken en werd nadien ook nog twee keer lastig gevallen omwille van het werk van uw twee broers bij het leger. Vijftien tot twintig dagen nadien ontving uw grootvader een dreigbrief van de Mullah. Daarin stond geschreven dat uw broers moesten stoppen met hun werk en dat u voor de intelligentiediensten werkte en voor de rechtbank moest verschijnen. Na u uw broers gecontacteerd had besloot u de volgende dag te verhuizen naar het huis van uw maternale oom in Karamkhel en 20 tot 25 dagen nadien het land te verlaten. U diende in België een verzoek om internationale bescherming in op 19 oktober 2021. Ongeveer drie of vier maanden na uw vertrek wou uw moeder nadien ook verhuizen maar werd ze verhinderd door de taliban. Na de machtsovername heeft K. (..) Afghanistan onmiddellijk verlaten en is hij naar Iran verhuisd. Z. (..) woonde een aantal maanden in verschillende provincies na de machtsovername maar na acht of negen maanden kwam hij terug thuis en werd hij uit jullie huis ontvoerd. Zes tot zeven maanden na de ontvoering van Z. (..) heeft uw moeder in het districtshuis een klacht ingediend tegen de taliban om te vragen waar Z. (..) was. De taliban antwoordden met een brief waarin stond dat u zich moest aanmelden om het onderzoek op te starten. Tot op heden is uw broer Z. (..) nog steeds vermist.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten voor. U legt de taskara's voor van uzelf, alsook van K. (..) en Z. (..). U legt ook uw paspoort voor en uw attest van immatriculatie. Voorts legt u ook de klacht neer die door uw moeder werd ingediend, het antwoord daarop van de taliban en de dreigbrief die jullie van de taliban hebben ontvangen. Met betrekking tot het profiel van uw broers legt u twee certificaten van de opleiding van Z. (..) bij het leger neer, zijn werkkaart, foto's van Z. (..) zijn werkomgeving en ook de werkkaart van K. (..) van het leger.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u geen elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt. Omwille van volgende redenen dient te worden besloten dat de door u aangehaalde asielmotieven niet geloofwaardig zijn. Vooreerst dient te worden vastgesteld dat aan uw bewering de broer te zijn van twee militairen geen enkel geloof kan worden gehecht.

In eerste instantie kan er geen geloof gehecht worden aan het beroep van uw broer Z. (..). Wanneer u werd gevraagd naar zijn rang, zij u dat hij soldaat was. U werd ter bevestiging gevraagd of hij dan geen specifieke rang had, maar dan antwoordde u dat u daarover geen informatie had (CGVS, pagina 5). Toen u werd gevraagd in welke eenheid hij werkte, antwoordde u dat hij zes jaar lang militaire konvooien escorteerde en hij daarna een tweede contract tekende, maar dat u niet wist waar zijn tweede job was (CGVS, pagina 5). Aangezien er bij zijn tweede contract reeds zes jaar was verstreken, kan er van uit gegaan worden dat u bij het tekenen van het tweede contract van Z. (..) reeds een leeftijd had waarop u zich bewust was van de loop der zaken. Later werd u opnieuw gevraagd in wat voor eenheid hij werkte toen hij de militaire konvooien escorteerde, maar u antwoordde daarop dat u het niet wist (CGVS, pagina 5). Vervolgens werd u gevraagd waar hij werkte en op welke plaats. U antwoordde daarop dat hij in Kabul werkte maar dat u niet precies wist waar en dat u geen informatie heeft over zijn werk omdat u daar nooit werkte (CGVS, pagina 5). Als u werd gevraagd waar hij werkte als hij nadien van werk veranderde, dan antwoordde u naast de kwestie dat hij naar verschillende provincies ging als hij met de konvooien werkte (CGVS, pagina 6). U werd verder gevraagd wat zijn dagelijkse job was als hij de militaire konvooien escorteerde, maar u antwoordde toen dat u niet wist wat zijn dagelijkse activiteiten waren. Toen u werd

gevraagd of u weet had van activiteiten buiten de militaire konvooien, dan verklaarde u opnieuw dat u het niet wist, maar dat hij verantwoordelijk was voor de konvooien. Dat blijkt echter vaag. Voorts werd u gevraagd of hij een specifieke training genoot om in het leger te gaan en verklaarde u opnieuw dat u het niet wist, maar dat u een document had voorgelegd dat hij een training heeft ontvangen. Het is bedenkelijk dat u enerzijds op de vraag het antwoord niet weet maar anderzijds wel verwijst naar een document waarvan u eigenlijk de inhoud niet precies kent. Wanneer u namelijk de vraag werd gesteld wat voor training hij dan gekregen heeft, stelde u zich de vraag waarom u dat zou weten en verklaarde u het niet te weten. U werd ook gevraagd hoeveel hij verdiende als soldaat. U antwoordde toen 17.000 of 17.500 Afghani. Als u dan werd gevraagd hoe vaak hij zijn loon ontving, zei u dat u niet wist hoeveel hij betaald kreeg en dat u niet wist of hij in cash of via de bank betaald werd. Nadien werd u ook gevraagd of hij iets moest doen om bij het leger te gaan en stelde u zich opnieuw de vraag waarom u zoiets zou weten. Toen u werd gevraagd of jullie dan nooit praatten over zaken gerelateerd aan zijn werk, antwoordde u van niet. Wanneer u werd gevraagd of hij u ooit over incidenten vertelde dat hij zich kon herinneren van zijn job, antwoordde u dat jullie de ouders en leiders respecteerden, niet konden ademen in hun aanwezigheid en dus geen vragen konden stellen over hun job. Dergelijk hiërarchische relatie ten aanzien van uw broer is niet echt aannemelijk, noch is het aannemelijk dat u nooit over zijn job sprak en daar ook geen enkele vraag over kon stellen (CGVS, pagina 6). U legt dus geen doorleefde verklaring af over het beroep van uw broer Z. (...) en geeft onvoldoende informatie om zijn profiel geloofwaardig te achten.

In tweede instantie kan er ook geen geloof gehecht worden aan het beroep van uw broer K. (...) als soldaat. Vooreerst werd u gevraagd sinds wanneer hij als soldaat werkte. U verklaarde dat u daarover niets wist en dat hij ouder was dan u (CGVS, pagina 6). U verklaarde echter eerder dat K. (...) ongeveer 22 of 23 jaar oud is en u zelf 22 jaar geworden bent in België (CGVS, pagina 5). Wanneer u erop gewezen werd dat hij slechts enkele jaren ouder is dan u en werd gevraagd hoeveel jaar het geleden is dat hij bij het leger is gegaan, antwoordde u opnieuw dat u het niet wist. Nadien werd u gevraagd of hij al dan niet naar huis kwam, waarop u antwoordde dat hij elke drie of vier jaar naar huis kwam (CGVS, pagina 6). Ter verduidelijking werd u dan de vraag gesteld of jullie hem dan nooit meer gezien hebben sinds hij bij het leger is gegaan. Daarop antwoordde u dat hij jullie één, twee of drie keer bezocht heeft (CGVS, pagina 7). De tijdsaanduiding die dan door u werd geschetst is vaag en bovendien niet aannemelijk, gelet op zijn leeftijd van slechts 23 jaar. Voorts werd u gevraagd hoe oud u dan was toen hij bij het leger ging en antwoordde u opnieuw dat u het niet wist (CGVS, pagina 7). U werd ook de vraag gesteld wat zijn dagelijkse taken waren, maar opnieuw verklaarde u dat u het niet wist. U werd ook gevraagd of hij in een controlepost, een basis of ergens anders werkte, waarop u verklaarde het niet te weten en verklaarde dat hij in Helmand werkte maar dat u niet wist wat hij daar deed. U werd ook gevraagd hoeveel hij betaald kreeg als soldaat maar antwoordde opnieuw dat u niet wist hoeveel. Daarnaast werd u gevraagd of hij iets moest doen om bij het leger te gaan, waarop u verklaarde het niet te weten, nooit voor het leger te hebben gewerkt en dus niet te weten hoe hij bij het leger ging (CGVS, pagina 7). Daarna werd u nog gevraagd naar de collega's of commandant van K. (...), maar ook daarop antwoorde u dat u daarover niets wist. Voorts werd gevraagd waar precies in Helmand K. (...) werkte, maar daarop antwoordde u ook dat u dat niet wist. Tot slot werd u met betrekking tot het beroep van K. (...) ook nog gevraagd of hij nooit verteld heeft over incidenten dat hij zich kon herinneren van tijdens zijn job, maar antwoordde u opnieuw dat hij niets verteld heeft.

Er kan redelijkerwijze worden verwacht dat u enige kennis heeft over het voorgehouden werk van uw broers en u in staat bent om te antwoorden op een aantal eenvoudige en essentiële vragen omtrent de werkzaamheden van uw broers alsook een aantal gegevens op een doorleefde wijze kan toelichten en situeren. Rekening houdend met het belang van het profiel van uw broers, dat aan de basis zou liggen van uw vrees ten aanzien van de taliban, vormt uw jonge leeftijd en de oudere leeftijd van uw broers geen afdoende verklaring voor de lacunes in uw kennis. Bovendien verklaarde u zelf dat u met Z. (...) contact had onderweg naar België (CGVS, pagina 8) en is het Z. (...) die uw reisweg betaald en geregeld heeft (CGVS, pagina 10). Dat toont een goede verstandhouding aan tussen jullie beiden en is een reden om aan te nemen dat u toch over enige informatie met betrekking tot zijn beroep zou moeten beschikken. Daarnaast is het niet aannemelijk dat uw broer Z. (...) na acht of negen maanden na de machtsovername in verschillende provincies te hebben geleefd plots toch beslist om het risico te nemen om naar huis te komen, gelet op het feit dat de taliban dan al aan de macht was. Toen u werd gevraagd hoe Z. (...) werd gearresteerd, verklaarde u dat de taliban inbraken in jullie huis op een avond, hem daar arresteerden en hem daar meenamen (CGVS, pagina 18). Toen u werd gevraagd of er nog iets anders was dat u kon vertellen over de arrestatie van uw broer, dan antwoordde u van niet en antwoordde u louter opnieuw dat ze een operatie uitvoerden tegen jullie huis en hem meenamen (CGVS, pagina 18). Gelet op het feit dat dit een ingrijpende situatie is, kan van u verwacht worden dat u over meer informatie beschikt of op zijn minst inspanningen kan aantonen om meer informatie in te winnen. Het feit dat u daarover weinig kan vertellen, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid ervan.

U werd ook gevraagd of er een andere reden was buiten het feit dat uw broers voor de overheid werkten, waarom de taliban u zagen als spion. U antwoordde daarop dat ze u als spion zagen omdat de taliban dachten dat u informatie verzamelde en die info aan de arbaki's gaf en aan het districtshuis. Toen u werd gevraagd waarom de taliban dachten dat u informatie gaf aan de arbaki en aan het districtshuis, verklaarde u dat ze dat dachten omdat ze de hele familie aanzien als spionnen als iemand van de familie voor de overheid werkt (CGVS, pagina 17).

Voorts kunnen uw verklaringen wat betreft uw eigen problemen en de problemen van uw familie op zich evenmin overtuigen.

Eerst en vooral haalt u aan dat de taliban uw grootvader meerdere keren heeft bedreigd omwille van het werk van uw broers. U verklaarde dat jullie dachten dat de jongeren van uw dorp uw grootvader iets wilden wijsmaken omdat hij een oude man was (CGVS, pagina 13). Dat is echter een opmerkelijke bedenking, rekening houdend met het feit dat u zelf eerder verklaarde dat de taliban aan de macht was in uw dorp en de taliban wild en onbeschaafd waren en iedereen wilden vermoorden, inclusief de overheid (CGVS, pagina 11). Het is dus niet aannemelijk dat uw grootvader werd bedreigd en jullie dit vervolgens niet serieus namen. Later werd u gevraagd wie uw grootvader bedreigd heeft bij de eerste mondelinge bedreiging, maar daarop antwoordde u dat u het niet wist maar zei u wel dat hij bedreigd werd door een talib (CGVS, pagina 15). U werd ook nog gevraagd of er nog iets was dat u kon vertellen over de bedreigingen van uw grootvader, of het altijd in de moskee was of ook ergens anders, maar dan antwoordde u dat u niet wist waar de taliban hem bedreigd hebben (CGVS, pagina 16).

Vervolgens verklaarde u ook dat uw moeder wilde verhuizen na uw vertrek maar werd tegengehouden door de taliban. Toen u werd gevraagd naar waar ze wou verhuizen, dan zei u dat u dat niet wist, desondanks het feit dat u verklaart dat het uw moeder zelf was die u over het incident heeft verteld. Wanneer u werd gevraagd wat de taliban zeiden dat er zou gebeuren als ze toch zou verhuizen, dan zei u dat u het niet wist. U werd ter verduidelijking gevraagd of uw moeder u nog iets anders vertelde over het incident, waarop u antwoorde van niet maar dat uw moeder u gewoon vertelde dat ze wilde verhuizen maar dat de taliban haar niet toelieten (CGVS, pagina 14).

Voorts moet worden opgemerkt dat u bij de DVZ (Vragenlijst DVZ, vraag 5) verklaarde dat leden van de taliban bij jullie thuis kwamen en zeiden aan uw grootvader dat uw broers moesten stoppen met hun werk. Toen ter verduidelijking werd gevraagd waarom u dat toen gezegd heeft, gelet op het feit dat u tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaarde dat ze uw grootvader aanspraken onderweg van en naar de moskee (CGVS, pagina 13), antwoorde u dat dat niet uw uitspraak was op DVZ en dat u dat niet verklaard heeft. Voorts verklaarde u dat u verteld heeft dat uw grootvader mondelinge bedreigingen heeft gekregen, jullie zijn vraag hebben genegeerd en de taliban de dreigbrief naar de moskee hebben gestuurd. Toen u werd gevraagd of u het niet had opgemerkt dat het fout was opgeschreven toen ze uw verklaringen voorlezen, dan zei u dat uw verklaringen wel zijn voorgelezen maar het niet was uitgesproken. U werd dan gevraagd waarom u denkt dat het bij DVZ anders was opgeschreven dan wat u op het CGVS verklaarde, maar daarop antwoordde u opnieuw dat u dat niet gezegd heeft, dat de brief naar de moskee werd verstuurd en dat u niet gezegd heeft dat de brief aan jullie huis is geleverd (CGVS, pagina 14). Er werd u ook gevraagd of u had gezien wie de dreigbrief in de moskee had afgegeven en u verklaarde dat de ouderen van het dorp hen hadden gezien. Gevraagd of de mullah hen had gezien antwoordde u dat niemand hen gezien heeft omdat ze de brief 's nachts waren komen afgegeven (CGVS, pagina 17).

Daarnaast werd u ook gevraagd of uw broers ooit nog thuis kwamen na het ontvangen van de dreigbrief en verklaarde u dat u dacht van niet. U werd ook gevraagd of uw broers ooit zijn thuisgekomen na de eerste bedreigingen tegenover uw grootvader, maar dan antwoordde u dat u het niet wist of ze ooit nog thuis zijn gekomen (CGVS, pagina 17). Het is op zijn minst bedenkelijk dat u geen klaar en duidelijk antwoord kan geven op die vraag.

U verklaarde ook dat uw moeder klacht heeft ingediend ongeveer zes of zeven maanden na de ontvoering van Z. (...). U verklaarde dat ze aan de talibanregering heeft gevraagd waar hij was en dat de taliban haar hebben geantwoord met een brief dat ze u moest vinden en u moest overleveren om de zaak op te starten. U verklaarde dat ze in het districtshuis de klacht is gaan indienen (CGVS, pagina 19). Het is echter niet aannemelijk dat uw moeder, als alleenstaande vrouw zonder zonen na de machtsovername door de taliban, uit eigen beweging naar het districtshuis gaat om een klacht tegen de talibanregering in te dienen. Tot slot werd u gevraagd of uw grootvader nog is lastig gevallen na uw vertrek, maar daarop antwoordde u dat u het niet wist. Ook wanneer u werd gevraagd of uw maternale oom ooit is lastig gevallen, verklaarde u dat u het niet wist (CGVS, pagina 19). Het is op zijn minst opmerkelijk dat u geen weet heeft van eventuele problemen voor de mannen in uw familie na uw vertrek, noch dat u enige inspanning levert om daar informatie over in te winnen.

Gezien het geheel van de bovenstaande vaststellingen kan er geen geloof gehecht worden aan uw asielmotieven. U hebt namelijk niet aannemelijk gemaakt Afghanistan te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of omdat u een reëel risico zou

lopen te worden geconfronteerd met de doodstraf of executie, of met foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Bijgevolg moet u zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet worden geweigerd. De documenten die u neerlegt doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Documenten hebben immers slechts bewijswaarde indien ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, wat hier niet het geval is. De taskara's die u voorlegt vormen een loutere aanwijzing van jullie identiteit, dewelke hier niet ter discussie staat. Wat betreft de certificaten die u voorlegt in verband met een opleiding die Z. (...) heeft genoten, bent u onduidelijk over wat de certificaten precies aantonen of ten gevolge van welke training hij die documenten heeft gekregen. Het feit dat u dus zelf geen duidelijke verklaring kan geven over de inhoud van de documenten die u voorlegt, doet afbreuk aan de authenticiteit ervan en uw geloofwaardigheid. Wat betreft de andere documenten moet ook worden opgemerkt dat uit aan uw dossier toegevoegde objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Documenten uit niet-officiële bronnen, zoals dreigbrieven, zijn om voor de hand liggende redenen nog gemakkelijker te vervalsen dan 'officiële' stukken. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen.

Uit dit alles dient dan ook te worden besloten dat de door u aangebrachte elementen niet aannemelijk zijn. Een vrees voor vervolging omwille van deze feiten kan bijgevolg niet worden aangenomen.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal

provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus._afghanistan._veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bermbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden vnl. plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden

hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLEED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari - 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. In de periode januari-november 2022 telde UNOCHA 32.400 nieuwe IDP's (zie <https://reliefweb.int/report/afghanistan/afghanistan-snapshot-population-movements-januarnovember-2022-23-november-2022>). Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie. IOM registreerde in de tweede helft van 2021 2,2 miljoen IDP's die teruggekeerd zijn naar hun regio van herkomst. In 2022 keerden volgens UNHCR 232.306 ontheemden terug naar hun plaats van herkomst <https://data.unhcr.org/ar/documents/details/98450>.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U maakt evenmin aannemelijk dat er in uw hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in ‘extreme need’) en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.” Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat

een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen - zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting -, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif_Herat_City.pdf en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire

situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf en EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>) kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming

dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In haar verzoekschrift voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan. Tevens voert zij de schending aan van artikel 3 EVRM, artikel 48, 48/2 en 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, alsook van het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.2. Stukken

2.2.1. Verzoekende partij voegt geen bijkomende stavingstukken aan het verzoekschrift.

2.2.2. Op 29 januari 2024 maakt de commissaris-generaal een aanvullende nota (rechtsplegingsdossier, stuk 10) over.

2.2.3. Op 30 januari 2024 maakt de verzoekende partij een aanvullende nota (rechtsplegingsdossier, stuk 8) over.

2.3. Beoordeling

2.3.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen.

Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze.

Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de vreemdelingenwet moet, naast de door verzoekers afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.3.3. Daargelaten de vaststelling dat de Raad in het kader van het beroep tegen de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor vluchtelingen en de staatlozen geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel, maakt de toetsing of verzoekende partij in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet dan wel de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet vooreerst integraal deel uit van onderhavig arrest. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM is te dezen dan ook niet aan de orde.

2.3.4. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de

bestuurshandelingen, heeft verder tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht in casu bereikt en voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.3.5. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoekende partij geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat zij haar land van herkomst is ontvlucht of dat zij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij in essentie stelde dat zij de taliban vreest omdat haar beide broers als soldaat voor het leger werkten en haar grootvader een dreigbrief ontving waarin aangegeven werd dat haar broers moesten stoppen met hun werk en dat verzoekende partij voor de rechtbank moest verschijnen omdat zij voor de inlichtingendiensten zou werken. Verzoekende partij ontvluchtte daarop Afghanistan. Haar broer K. ontvluchtte nadien eveneens Afghanistan en verblijft thans in Iran. Haar broer Z. werd ontvoerd en is nog steeds vermist.

Zoals blijkt uit de omstandige motivering in de bestreden beslissing bevat het asielrelaas van verzoekende partij diverse vaagheden, onaannemelijkheden en inconsistenties waardoor de geloofwaardigheid ervan ondermijnd wordt. Zo stelt de commissaris-generaal vast:

- dat er geen geloof gehecht kan worden aan het profiel van haar broer Z. aangezien de verklaringen van verzoekende partij dienaangaande vaag en weinig doorleefd zijn;
- dat er evenmin geloof gehecht kan worden aan het profiel van haar broer K. omdat de verklaringen van verzoekende partij dienaangaande eveneens vaag zijn;
- dat het niet aannemelijk is dat haar broer Z. na acht of negen maanden in verschillende provincies geleefd te hebben na de machtsovername door de taliban toch plots beslist om naar huis te gaan en het feit dat verzoekende partij weinig informatie heeft over de omstandigheden met betrekking tot de arrestatie van haar broer terwijl van haar kan verwacht worden dat zij zich daarover zou geïnformeerd hebben;
- dat het niet geloofwaardig is dat de familie de bedreigingen door de taliban niet serieus namen en dat verzoekende partij ook een gebrekkige kennis toont inzake de omstandigheden van de bedreigingen;
- dat zij niet verder kwam dan te verklaren dat haar moeder wilde verhuizen maar de taliban dit niet toelieten zonder details daaromtrent te kunnen vertellen;
- dat haar verklaringen bij dienst vreemdelingenzaken en het commissariaat-generaal niet overeenstemmen over waar haar grootvader door de taliban werd aangesproken;
- dat verzoekende partij geen duidelijk antwoord kan geven op de vraag of haar broers na de eerste bedreigingen nog naar huis zijn gegaan;
- dat het niet aannemelijk is dat haar moeder als alleenstaande vrouw zonder zonen na de machtsovername door de taliban uit eigen beweging naar het districtshuis gaat om een klacht tegen de talibanregering in te dienen;
- dat verzoekende partij geen weet heeft van eventuele problemen voor de mannen in haar familie na haar vertrek en zij ook geen inspanning levert om daarover informatie in te winnen.

Wat betreft de door de verzoekende partij neergelegde documenten wordt voorts nog gemotiveerd:

“De documenten die u neerlegt doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Documenten hebben immers slechts bewijswaarde indien ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, wat hier niet het geval is. De taskara’s die u voorlegt vormen een loutere aanwijzing van jullie identiteit, dewelke hier niet ter discussie staat. Wat betreft de certificaten die u voorlegt in verband met een opleiding die Z. (..) heeft genoten, bent u onduidelijk over wat de certificaten precies aantonen of ten gevolge van welke training hij die documenten heeft gekregen. Het feit dat u dus zelf geen duidelijke verklaring kan geven over de inhoud van de documenten die u voorlegt, doet afbreuk aan de authenticiteit ervan en uw geloofwaardigheid. Wat betreft de andere documenten moet ook worden opgemerkt dat uit aan uw dossier toegevoegde objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op

niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Documenten uit niet-officiële bronnen, zoals dreigbrieven, zijn om voor de hand liggende redenen nog gemakkelijker te vervalsen dan 'officiële' stukken. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen."

2.3.6. Dient vooreerst te worden vastgesteld dat verzoekende partij de bestreden beslissing in het geheel niet aanvecht of betwist waar terecht wordt gesteld dat er geen elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood kon blijken, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat haar rechten werden gerespecteerd en dat zij kon voldoen aan haar verplichtingen.

2.3.7. Anders dan wat verzoekende partij in het verzoekschrift voorhoudt wordt van haar niet verwacht dat zij alles zou weten over het beroep van haar broers. Er kan van haar evenwel wél verwacht worden dat – nu het profiel van haar broers een kernelement vormt van haar vluchtrelaas – zij in staat is om op een aantal eenvoudige en essentiële vragen omtrent de werkzaamheden van haar broers te antwoorden en een aantal gegevens op een doorleefde wijze kan toelichten en situeren. Uit het gehoorverslag blijkt evenwel dat zij daarin schromelijk tekort schiet. Zo moet zij het antwoord schuldig blijven – met betrekking tot haar broer Z. – op de vragen sinds wanneer hij soldaat is, welke rang hij had, in welke eenheid hij werkte, waar in Kaboel hij precies werkte, waar hij werkte toen hij van werk veranderde, wat zijn dagelijkse job was als hij de militaire konvooien escorteerde, wat zijn activiteiten waren buiten het escorteren van de militaire konvooien, of hij een specifieke training genoot om in het leger te gaan, wat voor training hij heeft gekregen, hoe hij zijn loon ontving, of hij iets moest doen om bij het leger te gaan (CGVS, Notities persoonlijk onderhoud (hierna: NPO), 3 april 2023, p. 5-6), en – met betrekking tot haar broer K. – op de vragen sinds wanneer hij soldaat was, wat zijn rang was, wat zijn dagdagelijkse taken waren, of hij in een controlepost of op een basis werkte, hoeveel hij betaald kreeg, of hij iets moest doen om bij het leger te gaan, waar hij precies in Helmand werkte (CGVS, NPO, 3 april 2023, p. 6-7).

Door te herhalen dat zij meermaals aangegeven had dat haar broers niet spraken over hun werk, slaagt verzoekende partij er geenszins in de motivering dat: *"Toen u werd gevraagd of jullie dan nooit praatte over zaken gerelateerd aan zijn werk, antwoordde u van niet. Wanneer u werd gevraagd of hij u ooit over incidenten vertelde dat hij zich kon herinneren van zijn job, antwoordde u dat jullie de ouderen en leiders respecteerden, niet konden ademen in hun aanwezigheid en dus geen vragen konden stellen over hun job. Dergelijk hiërarchische relatie ten aanzien van uw broer is niet echt aannemelijk, noch is het aannemelijk dat u nooit over zijn job sprak en daar ook geen enkele vraag over kon stellen (CGVS, pagina 6). U legt dus geen doorleefde verklaring af over het beroep van uw broer Z. (...) en geeft onvoldoende informatie om zijn profiel geloofwaardig te achten.*

(..)

Er kan redelijkerwijze worden verwacht dat u enige kennis heeft over het voorgehouden werk van uw broers en u in staat bent om te antwoorden op een aantal eenvoudige en essentiële vragen omtrent de werkzaamheden van uw broers alsook een aantal gegevens op een doorleefde wijze kan toelichten en situeren. Rekening houdend met het belang van het profiel van uw broers, dat aan de basis zou liggen van uw vrees ten aanzien van de taliban, vormt uw jonge leeftijd en de oudere leeftijd van uw broers geen afdoende verklaring voor de lacunes in uw kennis. Bovendien verklaarde u zelf dat u met Z. (...) contact had onderweg naar België (CGVS, pagina 8) en is het Z. (...) die uw reisweg betaald en geregeld heeft (CGVS, pagina 10). Dat toont een goede verstandhouding aan tussen jullie beiden en is een reden om aan te nemen dat u toch over enige informatie met betrekking tot zijn beroep zou moeten beschikken." te weerleggen. De Raad kan de commissaris-generaal geheel volgen waar deze stelt dat het niet aannemelijk is dat er tussen verzoekende partij en haar broers nooit gesproken werd over hun beroep zodat haar uitermate gebrekkige kennis over het werk van haar broers daardoor niet kan verklaard worden. Zelfs aangenomen dat haar broers haar niet alle details over hun werkzaamheden zouden verteld hebben, dan nog moet vastgesteld worden dat de kennis in hoofde van verzoekende partij over basiszaken met betrekking tot het werk van haar broers dermate lacunair is, dat deze vaststelling terecht afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van het profiel van haar broers. Dit nog temeer nu het profiel van haar broers een kernelement betreft van haar vluchtrelaas en er aangenomen mag worden dat zij haar broer Z. die blijkens haar verklaringen haar vlucht heeft geregeld daaromtrent bevraagd zou hebben. Dat zij derhalve niet met haar broer sprak over diens werk, doet terecht afbreuk aan de geloofwaardigheid van het voorgehouden profiel.

De ongeloofwaardigheid inzake het voorgehouden profiel van haar broers blijkt bovendien niet alleen uit haar lacunaire verklaringen, maar ook uit de vaststelling dat er een tegenstrijdigheid in zit, met name het

eerst verklaren dat haar broer Z. 17 000 of 17 500 Afghani verdiende om daarna te stellen dat zij niet weet hoeveel hij betaald kreeg (CGVS, NPO, 3 april 2023, p. 6) alsook de vaststelling dat de tijdsaanduiding, gelet op de leeftijd van haar broer K., met betrekking tot de verklaring omtrent zijn bezoeken aan huis in relatie tot de verklaring dat hij elke drie of vier jaar naar huis kwam, niet klopt. Immers verklaarde verzoekende partij dat haar broer K. in 2023 ongeveer 22 à 23 jaar is (CGVS, NPO, 3 april 2023, p. 5). Dit betekent dat haar broer ten vroegste in 2018 als soldaat kon tewerkgesteld zijn. Indien haar broer pas na drie à vier jaar naar huis kwam (CGSV, NPO, 3 april 2023, p. 6), zou dit betekenen dat hij ofwel in 2021 ofwel in 2022 een eerste keer naar huis kwam. Blijkens haar verklaringen voorts is verzoekende partij uit Afghanistan vertrokken rond december 2020 (Verklaring DVZ, 10 februari 2022, 32). Zoals de commissaris-generaal pertinent opmerkt kon verzoekende partij hem dan nooit meer gezien hebben sinds hij bij het leger is gegaan. Desondanks geconfronteerd hiermee verklaart verzoekende partij dat haar broer hen één, twee of drie keer bezocht (CGVS, NPO, 3 april 2023, p. 7).

Waar verzoekende partij voorts ter verschoning van de in de bestreden beslissing vastgestelde gebrekkige kennis over het profiel van haar broer K. in het verzoekschrift op wijst dat het verstrijken van de tijd, stress en traumatische gebeurtenissen een invloed kunnen hebben op het geheugen, slaagt zij er niet in de in haar hoofde vastgestelde gebrekkige kennis te verklaren. Van verzoekende partij, die beweert te vrezen voor haar veiligheid en haar leven en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag redelijkerwijze worden verwacht dat zij bij machte is om een juist, precies en waarheidsgetrouw vluchtrelaas weer te geven en dat zij nauwkeurige, coherente en geloofwaardige verklaringen aflegt omtrent de redenen die haar ertoe hebben gebracht haar land van herkomst te ontvluchten, ook al hebben deze gebeurtenissen een zware indruk nagelaten. Daargelaten haar beweringen dienaangaande, kan uit de stukken waarop de Raad vermag acht te slaan niet blijken dat, het verloop van tijd, stress en traumatische ervaringen haar zouden verhinderd hebben om volwaardige verklaringen af te leggen. Uit het administratief dossier blijkt immers dat verzoekende partij tijdens het persoonlijk onderhoud in staat was om verklaringen af te leggen en beschrijvingen te geven. Evenmin kan blijken dat er taalbarrières waren gezien het gehoor plaatsvond met een tolk Pashtou en verzoekende partij verklaarde hem goed te begrijpen. Dit geldt des te meer nu noch verzoekende partij, noch de advocaat die haar bijstond op de zetel van het CGVS enig bezwaar formuleerden tegen het plaatsvinden van het persoonlijk onderhoud en nu geen van beide er aanhaalde dat van verzoekende partij, al dan niet omwille van psychologische problemen of stress of omwille van taalbarrières, geen volwaardige verklaringen mocht worden verwacht. Verzoekende partij brengt evenmin een medisch attest bij ter staving van haar beweringen in dit verband.

In dit verband merkt de Raad bovendien op dat verzoekende partij van voorgehouden mentale problemen zelf niet de minste melding maakte in de vragenlijst “*bijzondere procedurele noden*” die werd ingevuld bij de dienst vreemdelingenzaken op 10 februari 2022. Op de vraag of er volgens haar bepaalde elementen of omstandigheden voorhanden zijn die het vertellen van haar verhaal of haar deelname aan de procedure internationale bescherming kunnen bemoeilijken, antwoordt zij immers ontkennend (zie ‘Vragenlijst “bijzondere procedurele noden” DVZ’ d.d. 10 februari 2022, vraag 1). Daarenboven ontving verzoekende partij en haar advocaat een kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud en formuleerde zij hierover geen desbetreffende opmerkingen ten overstaan van het CGVS. Dit impliceert, overeenkomstig het bepaalde in artikel 57/5quater, § 3 van de vreemdelingenwet dat verzoekende partij wordt geacht verder in te stemmen met de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud, zodat verzoekende partij heden bezwaarlijk ernstig kan voorhouden dat deze inhoud zou zijn gekleurd door de beweerde traumatische gebeurtenissen, stress of het verloop van tijd.

Volledigheidshalve verwijst de Raad ook nog naar zijn bespreking *infra* onder punt 2.3.10.

De Raad oordeelt dat de commissaris-generaal op goede gronden besluit dat geen geloof gehecht kan worden aan het voorgehouden profiel van haar broers.

Door te verwijzen naar het gehoorverslag en de mening toegedaan te zijn dat zij “*wél (antwoord) met kennis op de vragen over (haar) broer Z.*”, slaagt verzoekende partij er geenszins in de vaststellingen van de commissaris-generaal dienaangaande te ondermijnen. Immers erkent de commissaris-generaal blijkens de lezing van de bestreden beslissing dat verzoekende partij wel enkele dingen over het werk van haar broer Z. wist te vertellen, zoals ook blijkt uit het gehoorverslag (CGVS, NPO, 3 april 2023, p. 5-7) maar blijkt tevens uit haar verklaringen dat zij – wanneer wordt doorgevraagd – blijft steken in vaagheden en zelfs flagrante onwetendheden.

Ook waar zij herhaalt te jong geweest te zijn om zaken te weten, wijst de Raad erop dat zij met deze herhaling geen afbreuk doet aan de vaststelling in de bestreden beslissing dat: “*Rekening houdend met*

het belang van het profiel van uw broers, dat aan de basis zou liggen van uw vrees ten aanzien van de taliban, vormt uw jonge leeftijd en de oudere leeftijd van uw broers geen afdoende verklaring voor de lacunes in uw kennis. Bovendien verklaarde u zelf dat u met Z. (...) contact had onderweg naar België (CGVS, pagina 8) en is het Z. (...) die uw reisweg betaald en geregeld heeft (CGVS, pagina 10). Dat toont een goede verstandhouding aan tussen jullie beiden en is een reden om aan te nemen dat u toch over enige informatie met betrekking tot zijn beroep zou moeten beschikken.”

2.3.8. Verder blijkt uit het gehoorverslag dat verzoekende partij verklaarde dat haar broer Z. naar huis ging omdat *“hij zijn hele leven niet zo kon leven”*. Wanneer haar dan gewezen wordt op het grote risico dat hij daardoor loopt, repliceert verzoekende partij dan weer niet te weten waarom hij dat risico nam (CGVS, NPO, 3 april 2023, p. 18). Met haar *postfactum*-speculatie dat de beslissing van haar broer Z. om terug te keren naar huis ingegeven kan zijn door verschillende factoren zoals familiebanden enz. doet verzoekende partij hoegenaamd geen afbreuk aan de pertinente vaststelling dat het niet aannemelijk is dat haar broer acht à negen maanden na de machtsovername door de taliban plots toch beslist het risico te nemen naar huis te gaan. In de door verzoekende partij geschetste context waaruit blijkt dat de taliban op de hoogte waren van het werk van haar broers en desbetreffend bedreigingen uitte aan de familie, is het geenszins geloofwaardig dat, na de machtsovername acht à negen maanden in verschillende provincies geleefd te hebben, haar broer toch beslist het risico te nemen om naar huis te gaan. Het risico dat haar broer daarbij loopt is immers te groot om zomaar aan de kant te schuiven omwille van familiebanden of andere niet nader geduide persoonlijke omstandigheden.

Verder blijkt uit lezing van het gehoorverslag dat over de arrestatie van haar broer door de taliban verzoekende partij evenzeer blijft steken in onwetendheden (CGVS, NPO, 3 april 2023, p. 18). Nu de commissaris-generaal op goede gronden vaststelt dat verzoekende partij geen inspanningen heeft gedaan om meer informatie dienaangaande in te winnen bij haar familie, doet deze vaststelling terecht afbreuk aan de geloofwaardigheid van dit voorval. Dat zij zich niet zou kunnen informeren hebben omwille van beperkte communicatiekanalen kan geenszins overtuigen om voorgaande om te buigen. Immers blijkt uit haar verklaringen dat zij nog steeds contact heeft met haar familie in Afghanistan, die haar wekelijks, maandelijks of om de twee maanden bellen. Verder stelde zij met iedereen van de familie te praten, met name haar moeder, haar vrouw (verloofde), de kinderen van de familie en haar schoonzussen (CGVS, NPO, 3 april 2023, p. 8). Ook met haar stelling dat het voor haar familie niet gemakkelijk is om toegang te krijgen tot gedetailleerde informatie of officiële rapporten van de arrestatie, gaat zij er geheel aan voorbij dat haar broer gearresteerd werd in het huis van de familie in Afghanistan en haar familie bijgevolg ooggetuige was zodat deze meer specifieke informatie moeten hebben over de arrestatie buiten het gegeven dat haar broer werd meegenomen door de taliban die 's avonds inbraken in het huis (CGVS, NPO, 3 april 2023, p. 18).

Verzoekende partij kan zich gelet op voorgaande vaststellingen niet verschuilen achter het argument dat zij niet persoonlijk aanwezig was bij de arrestatie om haar gebrekkige kennis dienaangaande te verantwoorden. Waar zij nogmaals verwijst naar de stressvolle en traumatische aard van de situatie volstaat het te deze te verwijzen naar hetgeen *supra* desbetreffend gesteld.

2.3.9. Door voorts louter te bevestigen dat zij bij de dienst vreemdelingenzaken bepaalde zaken niet gezegd heeft, slaagt verzoekende partij er evenmin in afbreuk te doen aan de motivering in de bestreden beslissing dat: *“Voorts moet worden opgemerkt dat u bij de DVZ (Vragenlijst DVZ, vraag 5) verklaarde dat leden van de taliban bij jullie thuis kwamen en zeiden aan uw grootvader dat uw broers moesten stoppen met hun werk. Toen ter verduidelijking werd gevraagd waarom u dat toen gezegd heeft, gelet op het feit dat u tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaarde dat ze uw grootvader aanspraken onderweg van en naar de moskee (CGVS, pagina 13), antwoorde u dat dat niet uw uitspraak was op DVZ en dat u dat niet verklaard heeft. Voorts verklaarde u dat u verteld heeft dat uw grootvader mondelinge bedreigingen heeft gekregen, jullie zijn vraag hebben genegeerd en de taliban de dreigbrief naar de moskee hebben gestuurd. Toen u werd gevraagd of u het niet had opgemerkt dat het fout was opgeschreven toen ze uw verklaringen voorlezen, dan zei u dat uw verklaringen wel zijn voorgelezen maar het niet was uitgesproken. U werd dan gevraagd waarom u denkt dat het bij DVZ anders was opgeschreven dan wat u op het CGVS verklaarde, maar daarop antwoordde u opnieuw dat u dat niet gezegd heeft, dat de brief naar de moskee werd verstuurd en dat u niet gezegd heeft dat de brief aan jullie huis is geleverd (CGVS, pagina 14). Er werd u ook gevraagd of u had gezien wie de dreigbrief in de moskee had afgegeven en u verklaarde dat de ouderen van het dorp hen hadden gezien. Gevraagd of de mullah hen had gezien antwoordde u dat niemand hen gezien heeft omdat ze de brief 's nachts waren komen afgegeven (CGVS, pagina 17).”*

Zoals duidelijk blijkt uit het administratief dossier verklaarde verzoekende partij bij de dienst vreemdelingenzaken: *“Op een dag (...) kwamen leden van de Taliban bij ons thuis en zeiden ze aan mijn grootvader langs vaderszijde dat mijn twee broers met hen werk moesten stoppen.”* (Vragenlijst DVZ, 10 februari 2022, vraag 5). Volledig in tegenstrijd hiermee verklaart verzoekende partij bij de commissaris-generaal: *“Ze kwamen niet aan ons huis. Ze bedreigden mijn grootvader mondeling”* en dit in de moskee (CGVS, NPO, 3 april 2023, p. 13). De Raad stelt vast dat het gehoor op de dienst vreemdelingenzaken werd uitgevoerd met bijstand van een tolk Pashtou, dat het verslag ervan werd voorgelezen in het Pashtou en dat verzoekende partij bevestigde dat alle in het verslag opgenomen verklaringen juist zijn en met de werkelijkheid overeenstemmen. Haar latere uitleg, wanneer zij geconfronteerd wordt met voorgaande flagrante tegenstrijdigheid in haar relaas, dat zij dat niet heeft verklaard bij de dienst vreemdelingenzaken en dat haar verklaringen wel werden voorgelezen maar dat niet werd uitgesproken (CGVS, NPO, 3 april 2023, p. 14) vinden geen steun in het administratief dossier, temeer verzoekende partij bij de commissaris-generaal nogmaals bevestigde dat het gehoor bij de dienst vreemdelingenzaken goed verlopen is, zij alle redenen heeft kunnen geven waarom zij Afghanistan ontvlucht is, zij de tolk goed begreep en haar verklaringen nadien werden voorgelezen. Uit geen enkel concreet gegeven kan blijken dat hetgeen genoteerd werd bij de dienst vreemdelingenzaken niet overeenstemt met hetgeen verzoekende partij aldaar verklaarde. Haar blote bewering dat dat wel zo is en haar insinuatie dat het verslag haar niet correct werd voorgelezen kan niet overtuigen om de vastgestelde tegenstrijdigheid in haar relaas om te buigen.

2.3.10. Het loutere gegeven dat verzoekende partij nadat haar om andere informatie wordt gevraagd, begint te huilen doet, anders dan wat zij in het verzoekschrift voorhoudt, evenmin besluiten tot de geloofwaardigheid van haar relaas. Zoals duidelijk blijkt raakte verzoekende partij gefrustreerd omdat de *protection officer* doorvraagt en zij het antwoord schuldig moet blijven. Zij stelt dienaangaande dat zij *“meer dan 1000 zorgen en triestigheden hier in België (heeft)”* en dat zij zorgen over haar familie heeft zodat zij niet begrijpt waarom haar naar een datum wordt gevraagd. De *protection officer* stelt vast dat verzoekende partij het lastig heeft en geeft haar de tijd om haar problemen te vertellen alsook stelt hij voor een pauze te nemen. De verzoekende partij gaat hierop in om haar gezicht te wassen. Er wordt een pauze genomen. Wanneer het gehoor hervat wordt verzoekende partij nogmaals gerustgesteld en haar meegedeeld dat indien zij nood heeft aan een langere pauze zij het moet laten weten. De verzoekende partij stelde dat het ok is om het gehoor verder te zetten (CGVS, NPO, 3 april 2023, p. 15). Er kan geenszins blijken dat de emotionele toestand van verzoekende partij haar vermogen om op gedegen wijze deel te nemen aan het gehoor heeft aangetast. Noch kan uit het feit dat verzoekende partij emotioneel werd afgeleid worden dat haar vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

2.3.11. Dat zij voorts niet alle details van het incident inzake de verhuis van haar moeder zou onthouden hebben, staat haaks op haar verklaringen dat haar moeder haar niks meer vertelde over het incident dan dat de taliban haar niet toelieten te verhuizen (CGVS, NPO, 3 april 2023, p. 14). Ook haar gratuite bewering dat haar moeder haar mogelijks niet alles verteld heeft uit angst voor repercussies kan niet overtuigen. Dat haar moeder haar wel over het incident zou vertellen maar daar dan verder geen details over zou willen geven uit angst voor repercussies houdt immers hoegenaamd geen steek. Ook haar verklaring dat zij mogelijks niet alle informatie kon onthouden vanwege de emotionele impact van de situatie staat dan weer haaks op haar verklaring dat haar moeder haar niks verder vertelde. Wanneer men immers geen kennis heeft van bepaalde feiten kan men ze ook bezwaarlijk vergeten. Dit alles nog naast de vaststelling dat gelet op de bespreking *supra* het argument dat zij omwille van de emotionele impact van de situatie dingen niet kan onthouden *in casu* geen stand houdt.

2.3.12. Anders dan wat verzoekende partij voorhoudt en gelet op de houding van de taliban tegenover vrouwen zoals die blijkt uit de beschikbare landeninformatie die werd voorgelegd (zie onder meer *EUAA Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 70 en volgende), kan verzoekende partij met haar in het verzoekschrift ontwikkelde betoog ook geenszins overtuigen als zou het aannemelijk zijn dat haar moeder als alleenstaande vrouw zonder zonen na de machtsovername door de taliban, uit eigen beweging naar het districtshuis gaat om klacht tegen de talibanregering neer te leggen.

2.3.13. Ook waar verzoekende partij tenslotte nog stelt dat zij geen direct contact meer heeft gehad met haar grootvader en maternale oom na haar vertrek uit Afghanistan om haar gebrekkige kennis over hun wedervaren met de taliban na haar vertrek te verklaren, kan zij niet overtuigen. Immers, zelfs indien verzoekende partij niet in contact staat met haar grootvader en maternale oom, dan blijkt wel dat zij nog steeds in contact staat met haar andere familieleden in Afghanistan (zie ook bespreking *supra*) zodat aangenomen mag worden dat zij zich bij deze familieleden informeert over het lot van haar grootvader en maternale oom. Het gegeven dat zij dit naliët, doet terecht verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van haar vluchtrelaas.

Waar zij haar onwetendheid nogmaals tracht te verklaren door stress en trauma volstaat het te verwijzen naar de bespreking *supra* dienaangaande.

2.3.14. In zoverre verzoekende partij nog hekelt dat de commissaris-generaal subjectieve argumentaties hanteert, wijst de Raad erop dat uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing geen vooringenomenheid, noch enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het CGVS onpartijdig en hebben dezen geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van een verzoeker. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit.

2.3.15. Waar verzoekende partij nog stelt dat uit psychologisch onderzoek blijkt dat wanneer iemand vaker wordt geïnterviewd over een bepaalde gebeurtenis, de inconsistenties in zijn verhaal niet noodzakelijk een teken zijn van ongeloofwaardigheid stelt de Raad evenwel vast dat haar betoog geen afdoende verklaring is voor haar inconsistente verklaringen. De inconsistenties hebben immers betrekking op feiten die rechtstreeks aanleiding hebben gegeven tot het vertrek uit het land van herkomst en gebeurtenissen die, gezien deze een manifeste afwijking vormen op de alledaagsheid en van determinerende invloed waren op haar verdere leven, redelijkerwijze geacht kunnen worden in het geheugen van verzoekende partij te zijn gegrift. Bijgevolg mag van verzoekende partij worden verwacht dat zij tijdens haar procedure internationale bescherming eenduidige verklaringen aflegt over deze feiten, die de essentie uitmaken van haar vluchtrelaas, *quod non in casu*. Daarenboven staat verzoekende partij haar eventuele geheugenproblemen niet met een medisch attest. Ook waar zij stelt te lijden aan een ernstige depressie wordt dit op geen enkele objectieve wijze gestaafd.

2.3.16. Met het volharden in haar uiteengezette vluchtmotieven en het op niet dienstige wijze tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal zoals hoger is gebleken vermag verzoekende partij de vaststellingen en overwegingen zoals opgenomen in de bestreden beslissing niet te ontkrachten.

2.3.17. Daar waar verzoekende partij nog aanvoert dat zij tot een risicogroep behoort en hierbij verwijst naar een nota van Nansen aangaande Afghanistan waarin de risicogroepen worden opgesomd waarvan gewag wordt gemaakt in de EUAA Country Guidance van april 2023, benadrukt de Raad dat in de bestreden beslissing omstandig wordt gemotiveerd waarom de verklaringen van verzoekende partij over haar vrees voor vervolging omwille van de door haar aangehaalde elementen niet geloofwaardig zijn. Verzoekende partij brengt geen andersluidende informatie bij die hierop een ander licht werpt.

2.3.18. In de mate dat verzoekende partij zou menen dat haar verblijf in het Westen een invloed kan hebben op haar terugkeer naar Afghanistan, wordt het volgende opgemerkt.

Anders dan wat de advocaat van verzoekende partij nog stelt ter terechtzitting dat er onvoldoende beschikbare bronnen zijn inzake de situatie van terugkeerders uit het Westen, moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De Raad wijst erop dat, ondanks het repressieve regime dat van kracht is in Afghanistan en rekening houdend met de uitdagingen waarmee verschillende organisaties worden geconfronteerd in hun bronnenonderzoek, uit het geheel van de door partijen bijgebrachte informatie niet kan worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben vertoefd zou (kunnen) volstaan om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade bij een terugkeer naar Afghanistan. Immers, uit de voorliggende informatie blijkt dat niet elke Afghaan die uit Europa terugkeert als verwesterd zal worden beschouwd en dat de vraag of een Afghaan verwestering wordt toegeschreven afhankelijk is van individuele elementen. Bovendien blijkt voorts uit de landeninformatie niet dat voor alle Afghanen aan wie een verwestering wordt toegeschreven, een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade kan worden aangenomen. Het bestaan van een eventuele nood aan internationale bescherming op deze grond moet dan ook individueel en *in concreto* aannemelijk worden gemaakt.

In casu dient evenwel te worden vastgesteld dat verzoekende partij nalaat *in concreto* aan te tonen dat zij dermate verwesterd is en/of als dusdanig zal worden gepercipieerd bij terugkeer naar Afghanistan dat zij omwille hiervan bij een terugkeer zal worden geïsoleerd en/of worden vervolgd.

Verzoekende partij reikte gedurende de procedure ter behandeling van haar verzoek om internationale bescherming geen concrete elementen of aanwijzingen aan dat zij bij een eventuele terugkeer uit Europa door haar familie of haar lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in haar hoofde sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die met vervolging kan gelijkgesteld worden noch blijkt uit haar verklaringen dat zij voor haar vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat zij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban, noch zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoekende partij Afghanistan verliet omwille van problemen met de taliban in haar hoofde, blijkt niet dat zij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of haar lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden gevisieerd door de taliban, laat staan dat haar vertrek uit Afghanistan om die reden risicoverhogend of verzwarend zou zijn. Door verzoekende partij wordt niet de minste concrete informatie bijgebracht, die op haar persoonlijke situatie betrekking heeft, waaruit een verregaande verwestering blijkt en/of waaruit blijkt dat zij gezien zal worden als zijnde een ongelovige en/of besmet door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

Uit de stukken waarop de Raad vermag acht te slaan, blijkt dat verzoekende partij momenteel vierentwintig jaar oud is en omstreeks december 2020, op twintigjarige leeftijd, uit Afghanistan is vertrokken om in oktober 2021 in België toe te komen. Verzoekende partij verblijft bijgevolg iets meer dan twee jaar in België en heeft tot haar twintig jaar in Afghanistan gewoond. Aangezien zij haar vormende jaren in Afghanistan heeft doorgebracht, kan worden aangenomen dat zij op de hoogte is van de Afghaanse normen en gewoontes en daarnaar gevormd is. Uit niets blijkt dat verzoekende partij, na een verblijf van iets meer dan twee jaar in België, totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en dat zij zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij een eventuele terugkeer. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in gebreke blijft aan te tonen dat haar verblijf sinds iets meer dan twee jaar zich in haar hoofde heeft uitgestrekt voorbij hetgeen kan worden verwacht van een vreemdeling die in het kader van zijn lopende procedure om internationale bescherming in België verblijft naar persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen toe.

Met een loutere verwijzing naar het feit dat zij al enige tijd in het Westen vertoeft, en haar bewering dat zij zich anders is beginnen gedragen en kleden en naar westerse muziek luistert, alsook met de bij aanvullende nota neergelegde arbeidsovereenkomst van 11 december 2023, toont verzoekende partij niet aan dat zij zich een bepaalde levensstijl heeft eigen gemaakt waardoor er in haar hoofde sprake is van gewijzigd gedrag, een houding of een uiterlijk die zouden kunnen worden beschouwd als fundamentele kenmerken van haar identiteit en waarvan niet zou kunnen worden geëist dat zij deze opgeeft, noch dat deze niet te verenigen zijn met de in Afghanistan geldende beperkingen die zijn gebaseerd op de islamitische waarden en normen. Dit geldt des te meer nu zij zich nog steeds bedient van een tolk Pashtou, zij meedoet aan de ramadan en zij nog regelmatig contact heeft met haar familie in Afghanistan (CGVS, NPO, 3 april 2023, p. 2 en 8).

2.3.19. Verzoekende partij toont, gelet op hetgeen voorafgaat, niet concreet aan dat of waarom zij bij een terugkeer naar Afghanistan geconfronteerd zou worden met dermate ernstige aanpassingen en moeilijkheden dat zij haar leven aldaar niet (opnieuw) zou kunnen opnemen en dat zij er niet (meer) zou kunnen aarden. Evenmin brengt zij concrete elementen bij waaruit blijkt dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst als verwesterd zou worden gepercipieerd, laat staan dat zij *in concreto* aannemelijk zou maken dat zij daardoor zou dreigen te worden gevisieerd, gestigmatiseerd en/of vervolgd.

2.3.20. Waar verzoekende partij in haar verzoekschrift nog verwijst naar het schrikbewind van de taliban, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaatsgrijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Door in haar verzoekschrift louter te citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op haar persoonlijke situatie te betrekken, blijft verzoekende partij daartoe in gebreke.

2.3.21. Waar verzoekende partij in haar verzoekschrift nog verwijst naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5.885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3.679 (c)). Bovendien toont verzoekende partij niet *in*

concreto aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van deze rechtspraak kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

Voor het overige komt verzoekende partij in haar verzoekschrift niet verder dan te verwijzen naar en citeren uit diverse landeninformatie zonder deze informatie op concrete wijze te betrekken op haar persoonlijke, individuele situatie.

2.3.22. De Raad besluit dat door verzoekende partij, dit mede gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van haar voorgehouden asielrelaas en problemen, geen concrete elementen worden aangehaald waaruit zou kunnen blijken dat zij in het geval van een terugkeer naar Afghanistan en louter omwille van haar profiel en/of haar verblijf in Europa dermate negatief zou worden bejegend dat er in haar hoofde gewag zou kunnen worden gemaakt van een vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

2.3.23. Verder dient te worden bemerkt dat, zoals op gerechtvaardigde wijze wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing, de precaire sociaaleconomische situatie in Afghanistan te dezen geen aanleiding kan geven tot de toekenning van internationale bescherming.

Dient in dit kader immers te worden verwezen naar Richtlijn 2011/95/EU van het Europees parlement en de Raad van 13 december 2011 en meer specifiek naar de hierin opgenomen overweging 35 die bepaalt: "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt". De sociaal-economische omstandigheden in Afghanistan dienen als een gevaar beschouwd te worden zoals omschreven in voormelde overweging. Dient tevens te worden gewezen op artikel 6 van voormelde Kwalificatierichtlijn, waarin wordt bepaald dat als actoren van vervolging of ernstige schade kunnen worden aangemerkt: *"a) de staat; b) partijen of organisaties die de staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat de actoren als bedoeld in de punten a) en b), inclusief internationale organisaties, geen bescherming als bedoeld in artikel 7 kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade."*

Uit voormelde overweging 35 en voormeld artikel 6 van de Kwalificatierichtlijn blijkt dat de Europese wetgever de toepassing van internationale bescherming heeft willen beperken tot die gevallen waarin de vervolging of de ernstige schade waaraan de betrokkene in zijn land van herkomst wordt onderworpen voortvloeit uit de gedragingen, dit is een opzettelijk handelen of nalaten, van derden. Overeenkomstig het bepaalde in artikel 48/5, § 1 van de vreemdelingenwet kan er, zoals dit eveneens blijkt uit een lezing van het arrest M'Bodj van het Hof van Justitie (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35) en zoals dit ook als standpunt wordt ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023, aldus slechts sprake zijn van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet voor zover met betrekking tot het ontstaan van de vervolging of de ernstige schade de directe of indirecte verantwoordelijkheid van de autoriteiten van dat land of van één van de andere in artikel 48/5 vermelde actoren wordt aangetoond (zie ook: RvS 20 oktober 2014, beschikking nr. 10.864).

In dit kader wordt er in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd dat uit de beschikbare landeninformatie evenwel niet blijkt dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan (overwegend) zou worden veroorzaakt door gedragingen of nalatigheid, laat staan door gedragingen of nalatigheid van opzettelijke en intentionele aard, van de taliban of enige andere actor in de zin van artikel 48/5, § 1 van de vreemdelingenwet. Ook uit de informatie die door verwerende partij per aanvullende nota werd neergelegd (zie rechtsplegingsdossier, stuk 10), dewelke deels dezelfde dan wel geheel in dezelfde lijn ligt als de informatie waarop de bestreden beslissing is gesteund, kan zulks niet worden afgeleid.

De Raad benadrukt dat uit het geheel van de door partijen bijgebrachte informatie blijkt dat de humanitaire situatie in Afghanistan werd veroorzaakt door een multidimensionale crisis waarvan niet kan worden vastgesteld dat een specifieke actor er overwegend, laat staan als enige, verantwoordelijk voor is. De huidige precaire socio-economische situatie en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan een aantal factoren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren.

Daarnaast zijn er de economische gevolgen veroorzaakt door een combinatie van beslissingen genomen door buitenlandse regeringen en internationale instellingen, enerzijds, alsook door bepaalde

beleidsbeslissingen van de taliban gepaard met hun falen om tegemoet te komen aan bepaalde eisen in ruil voor internationale bijstand, anderzijds. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen die een aanzienlijke impact hebben. Uit het geheel van de beschikbare informatie kan dan ook niet worden afgeleid dat de huidige precare socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor.

Voor zover verzoekende partij in haar verzoekschrift nog lijkt aan te voeren dat de machtsovername door de taliban een einde heeft gemaakt aan de internationale hulp die veel Afghanen in staat stelde te overleven, wijst de Raad erop dat hieruit nog niet volgt dat artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet van toepassing is. De sancties en economische acties worden immers opgelegd door buitenlandse regeringen en internationale instellingen en zijn gericht tegen het talibanregime en individuele talibanleden. De sancties en economische acties viseren op zich Afghanistan, noch de Afghaanse bevolking. Dit neemt niet weg dat de Afghaanse bevolking eveneens wordt getroffen door deze sancties en economische maatregelen die via een domino-effect een ernstige impact hebben op hun leefomstandigheden en socio-economische situatie. Er is echter in hoofde van de buitenlandse regeringen en de internationale instellingen geen sprake van een opzettelijk handelen of nalaten dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan tegen verzoekende partij. Voorts is de Raad van oordeel dat de redenen waarom internationale sancties en economische maatregelen worden getroffen tegen de taliban een onvoldoende aanknopingspunt vormen om te kunnen stellen dat het risico om bij terugkeer terecht te komen in een situatie van extreme armoede, die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, voortvloeit uit een opzettelijk handelen of nalaten vanwege de taliban dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan dat verzoekende partij in casu persoonlijk wordt gevisieerd. De Raad herinnert eraan dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt.

In tegenstelling tot de situatie in Somalië ten tijde van het arrest “*Sufi en Elmi*”, is er heden in Afghanistan wel degelijk een de-factoregering aanwezig, met de-factoministers en de-factofunctionarissen (EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 36-43). Dat deze regering wordt geleid door de taliban doet daar geen afbreuk aan. Ook het gegeven dat de taliban de sharia hebben ingevoerd en geïmplementeerd in Afghanistan, net zoals al-Shabaab in Somalië, maakt niet dat de situatie vergelijkbaar is met deze in “*Sufi en Elmi*”. Overigens is Afghanistan niet het enige land dat stelt dat de sharia wordt ingevoerd. Het grootste verschil is dat de huidige humanitaire crisis in Afghanistan niet het gevolg is van willekeurige oorlogsmethoden of andere geweldshandelingen, zoals dat in het arrest “*Sufi en Elmi*” wel het geval was. Ten slotte merkt de Raad op dat in het arrest “*Sufi en Elmi*” nergens wordt verwezen naar enige internationale sanctie of de gevolgen ervan. Een ander groot verschil met de situatie die in het arrest “*Sufi en Elmi*” werd besproken, is dat al-Shabaab internationale hulporganisaties toegang weigerde tot de Somalische gebieden onder zijn controle. Er is in de beschikbare landeninformatie evenwel geen enkele ernstige aanwijzing die erop duidt dat de taliban heden igo's of ngo's op systematische wijze de toegang tot Afghanistan weigeren. Integendeel, zoals vermeld, is humanitaire bijstand, hetzij beperkt, blijven doorlopen, ook na de machtsovername, en hebben de taliban zelf een oproep om internationale hulp gelanceerd.

De Raad onderstreept dat *in casu* uit niets blijkt dat verzoekende partij in deze context op specifieke en persoonlijke wijze zou (riskeren te) worden gevisieerd of dat zij behoort tot een groep van gevisieerde personen. Verzoekende partij laat na enigszins aan te tonen dat zij bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban of enige andere actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij zij niet zou kunnen voorzien in haar elementaire levensbehoeften.

2.3.24. Waar verzoekende partij in haar verzoekschrift nog verwijst naar het arrest nr. 270 813 van 31 maart 2022 van de Raad, kan worden herhaald dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben. Bovendien toont verzoekende partij niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, temeer daar er nu voldoende informatie voorligt over de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Ook de door haar aangehaalde overige algemene informatie is niet van aard afbreuk te doen aan het voorgaande.

2.3.25. Daar waar verzoekende partij doorheen haar verzoekschrift lijkt te opperen dat er sprake is van een gebrek aan actuele en objectieve informatie, oordeelt de Raad dat verzoekende partij dit gelet op de actualisatie van de landeninformatie door verwerende partij geenszins dienstig kan voorhouden. De Raad onderstreept dat beide partijen een veelheid aan uitgebreide en gedetailleerde informatie aanleveren waarvan velen recent zijn en die afkomstig zijn van een breed scala aan bronnen. In tegenstelling met wat verzoekende partij doorheen haar kritiek in het voorliggende verzoekschrift tracht te laten uitschijnen, is de Raad dan ook van oordeel dat er te dezen en op heden wel degelijk voldoende actuele, betrouwbare, eensluidende en omvattende informatie voorligt, die toelaat om een gedegen inschatting te maken van de situatie in haar land en regio van herkomst en om tot een oordeel te komen omtrent haar voorgehouden nood aan internationale bescherming, in het licht van deze situatie, in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.3.26. Gelet op bovenstaande vaststellingen, kan, in tegenstelling tot wat verzoekende partij meent in haar verzoekschrift, niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden, zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de vreemdelingenwet, om aan verzoekende partij het voordeel van de twijfel toe te staan.

Uit hetgeen voorafgaat dient te worden besloten dat verzoekende partij de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch de subsidiaire beschermingsstatus met toepassing van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de voormelde wet kan worden toegekend.

2.3.27. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Door de commissaris-generaal wordt er in dit verband op gewezen, en omstandig gemotiveerd, dat, na grondige analyse van de beschikbare informatie, er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Immers blijkt dat sedert de machtsovername door de taliban het conflict-gerelateerde geweld dat voorheen plaatsvond in Afghanistan en het aantal burgerslachtoffers sterk is afgenomen, dat het willekeurig geweld aldaar significant is gedaald, dat het geweld dat er actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard is en slechts een beperkte impact heeft op burgers en dat burgers er nu in relatieve vrede kunnen leven. Ook de wegen werden significant veiliger, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen. Voorts vond er een gevoelige daling plaats in het aantal interne ontheemden, is ontheemding ten gevolge het conflict vrijwel volledig gestopt en keerden veel interne ontheemden gelet op de stabielere veiligheidssituatie terug naar hun regio. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder tot gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn.

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen waarvan de advocaat van verzoekende partij ter terechtzitting het belang benadrukt, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de door de verwerende partij, mede via aanvullende nota, voorgelegde objectieve landeninformatie.

De verzoekende partij brengt geen informatie bij die van die aard is dat zij een ander licht kan werpen op voorgaande analyse die gebaseerd is op de beschikbare actuele landeninformatie.

Waar de advocaat van verzoekende partij ter terechtzitting aanhaalt dat de informatie van de verwerende partij zoals aangehaald in de door verwerende partij overgemaakte aanvullende nota nog steeds niet actueel is en bovendien uit de meest recente informatie blijkt dat de veiligheidsincidenten door ISIS en/of andere onbepaalde anti-regeringselementen die burgers treffen op een willekeurige manier in Afghanistan toenemen, wijst de Raad er evenwel op dat in voormelde analyse rekening werd gehouden met de elementen die de advocaat van verzoekende partij aanhaalt, zodat dit betoog niet van die aard is om aan te tonen dat de informatie waarop voormelde analyse is gestoeld niet correct, niet afdoende, dan wel niet langer actueel is of dat hieruit de verkeerde conclusies zijn getrokken.

Ook waar zij meent dat er nog steeds onvoldoende informatie is om tot een gedegen besluit te komen, moet de Raad evenwel vaststellen dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van

bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming te beoordelen.

De Raad benadrukt dat, gelet op de actualisatie van de landeninformatie door verwerende partij, verzoekende partij ook hier niet dienstig kan voorhouden dat er sprake is van een gebrek aan actuele en objectieve informatie. Er is actueel wel degelijk voldoende informatie voorhanden om de nood aan internationale bescherming zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet te analyseren. De informatie die verzoekende partij aanbrengt, is bovendien dezelfde, of ligt minstens in lijn, met deze waarop voormelde analyse van de veiligheidssituatie is gestoeld. Aangezien er nu wel degelijk voldoende informatie voorligt over de huidige (veiligheids)situatie in Afghanistan, kan verzoekende partij ook hier niet dienstig verwijzen naar 's Raads arrest nr. 270 813 van 31 maart 2022.

In zoverre de advocaat van verzoekende partij nog wijst op een arrest van de Raad met nummer 297 075 van 14 november 2023 brengt de Raad in herinnering dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben. Bovendien toont verzoekende partij niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van dit arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, temeer daar er thans voldoende en meer recente informatie voorligt over de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan.

In casu zijn er evenmin concrete elementen voorhanden die erop wijzen dat er in hoofde van verzoekende partij persoonlijke omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat zij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

De loutere verwijzing naar het feit dat zij afkomstig is uit de provincie Nangarhar is gelet op de bespreking hoger niet afdoende.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.3.28. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie, en dat verzoekende partij tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal d.d. 3 april 2023 de kans kreeg om de redenen van haar verzoek om internationale bescherming omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Pashtou en bijgestaan door haar advocaat. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.3.29. Met betrekking tot de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel ten slotte wijst de Raad erop dat dit principe enkel dan is geschonden wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Aangezien verwerende partij in haar motivering op afdoende wijze aantoonde dat het asielrelaas van verzoekende partij niet als geloofwaardig kan worden beschouwd, oordeelt de Raad dat de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. De opgeworpen schending van het redelijkheidsbeginsel kan bijgevolg door de Raad niet worden bijgetreden.

2.3.30. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de

vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien februari tweeduizend vierentwintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

S. DE MUYLDER